

Arrest

nr. 214 573 van 21 december 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 augustus 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, komen op 11 februari 2009 op legale wijze België binnen. Hun verblijf wordt toegestaan tot 12 mei 2009.

Verzoekers reizen tussen 2015 en 2016 nog verschillende keren naar België. Verzoekers waren in het bezit van een visum type C voor de Schengenstaten afgeleverd te Kiev, geldig voor meerdere binnenkomsten voor een duur van telkens 90 dagen, vanaf 1 januari 2015 tot 1 januari 2017. Uit de stempels in hun paspoort blijkt dat verzoekster op 11 januari 2015 België binnenkwam en op 4 april 2015 België verliet, dat verzoekers op 12 december 2015 hun land van herkomst verlieten om naar België te komen en België verlieten op 14 februari 2016, dat verzoekers op 19 november 2016 België binnenkwamen en België verlieten in 2017 (datum onleesbaar).

Op 29 december 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 8 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 8 september 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 199 813 van 15 februari 2018 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 6 juli 2018 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 juli 2018 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 1 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

G., M. R.R. Nr: xxx Geboren te Russia op (...)1933

+ Echtgenote:

H., N. R.R. Nr: xxx Geboren te Russia op (...)1936

Nationaliteit: Oekraïne Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden voor G., M.:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van huidige bepaling.

Op 29/12/2016 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.07.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 18/07/2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18/07/2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.
..."*

Op 1 augustus 2018 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: H., N. geboortedatum: (...)1936 geboorteplaats: RUSSIA

nationaliteit: Oekraïne

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 08/09/2017 en betekend op 28/09/2017.

..."

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: G., M geboortedatum: (...) 1933 geboorteplaats: Russia

nationaliteit: Oekraïne

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 08/09/2017 en betekend op 28/09/2017.

...”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ Enig middel.

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoekende partij de volgende middelen tot nietigverklaring op:

De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (hierna artikel 9ter Vw.), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag leggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeten draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

1.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en niet afdoende gemotiveerd is en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Dat de medische toestand van verzoeker verergerde; dat er nu sprake is van een permanente voorkamerfibrillatie met traag ventriculair antwoord, waarbij mogelijks een syncope opgetreden is; dat een katherisatie aangewezen is en eventueel ICD-plaatsing; dat er hemorrhagische contusiezones op de CT hersenen werden vastgesteld;

Dat het niet opgaat om te zetten dat er geen nieuwe elementen aangehaald werden;

De arts-attaché is niet nagegaan of de nieuwe medische elementen die verzoeker heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De informatie aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid zoals aangegeven door verweerder is niet voldoende.

Dat onvoldoende werd nagegaan of dat verzoekers onmiddellijk beroep kunnen doen op medische zorg en medische controle;

Dat de man zijn hart nog slechts voor ¼ werkt;

Dat cliënten afkomstig zijn van de Krim en de aansluiting van Oekraïne met de Krim volledig afgesloten is; Dat er geen treinen of vliegtuigen vliegen door het militair conflict tussen Oekraïne en Rusland; dat met dit militair conflict totaal geen rekening gehouden werd in de beslissing; dat hier noch in de eerste, noch in de tweede beslissing op geantwoord wordt;

Dat de Krim niet meer ondersteund wordt door Oekraïne en zij worden ook onvoldoende ondersteund door Rusland, daar er veel sancties vanuit het buitenland opgelegd worden aan Rusland;

Dat geneesmiddelen niet altijd in de apotheken verkrijgbaar zijn;

Dat verzoekers ook aangewezen zijn om het medicijn Xarelto 15, hetwelk € 300 kost; dat beide verzoekers dit medicijn levenslang dienen te gebruiken; dat ook hier noch in de eerste noch in de tweede beslissing op geantwoord wordt;

Het komt de verweerder toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zo nodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient verzoeker minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereist is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

2.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende:

Art. 9ter. § 1 Vw. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Dat er op onvoldoende wijze onderzocht werd of dat de verzoekers onmiddellijk toegang hebben tot de medische zorg daar zij van de Krim zijn noch in de eerste, noch in de tweede beslissing;

3.

Ten derde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 04.08.2015 alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstiger zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden uitgesloten is.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier;

Dat uit het bijgevoegd verslag blijkt dat verzoeker Xeralto 15 mg moet nemen maar in zijn verslag verwijst de arts-attaché niet naar het medicament van € 300;

Dat hij op geen enkele manier rekening houdt met het feit dat verzoekers van de Krim zijn;

Dat de arts niet de moeite gedaan heeft om rekening te houden met de leeftijd van verzoekers; Dat deze vrouw zelf 80 jaar is en zelf aangewezen is op medische zorgen; dat deze vrouw helemaal niet meer in staat is om elke dag voor een gezonde maaltijd te zorgen, om de medicatie van verzoeker op te volgen, om hem te helpen bewegen; dat iemand van 80 jaar amper nog voor zichzelf kan zorgen;

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer zwaar onderschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om deze lange reis nog eens te ondergaan;

4.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerde had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerde de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekende partij of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Oekraïne; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande zijn (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij een correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing omtrent de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Dat blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging, alsook de overige verslagen die werden ingediend, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak en had aangetoond dat de situatie wel degelijk vergerd was en dat verzoeker niet terugkeren kan naar het land van herkomst wegens zijn zwakke gezondheidstoestand. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt de verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de ernstige diagnose en de leeftijd van verzoekers was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. Ongegrond te verklaren.

Daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekende partij wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder hem zelf medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. Van verzoekende partij geweigerd wordt. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in de Krim niet voldoende gegarandeerd is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoeker te verschaffen;

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekende partij. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van

oorsprong tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Er bestaat wel degelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van de Krim dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder van verzoeker, in geval hij gedwongen zouden moeten terugkeren.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

In geval van terugkeer naar de Oekraïne is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Een verder verblijf in België lijkt noodzakelijk om menswaardige medische behandeling te verzekeren.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RVV, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, VV Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen en onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Oekraïne;

Dat het middel bijgevolg ernstig is. ”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;

- Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- De zorgvuldigheidsplicht;

- het redelijkheidsbeginsel;

- Artikelen 2 en 3 van het EVRM;

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekende partij haalt aan dat de medische toestand van verzoekende partij wel degelijk verergerd is en dat het niet opgaat om te oordelen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt niet dat de verzoekende partij nu andere zorgen of ondersteuning nodig heeft, noch andere medicatie.

In het advies d.d. 23.07.2018 van de ambtenaar-geneesheer wordt uitdrukkelijk gesteld dat de diagnose exact dezelfde is als de diagnose die werd besproken in het advies d.d. 21.08.2018. .

Uit de medische getuigschriften dd. 12.06.2018 en 15.05.2018 blijkt dat de diagnose en de behandeling ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 29.12.2016.

Op het SMG en het opnameverslag wordt namelijk vermeld dat betrokkene een syncope had, vermoedelijk ten gevolge van een onregelmatig vertraagd hartritme door zijn gekend hartfalen. Dit is identiek aan de reeds eerder ingeroepen diagnose. Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Uit het eerder advies d.d. 21.08.2017 van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Oekraïne behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er nog steeds geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Oekraïne, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verweerder laat gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verzoekende partij stelt dat haar gezondheidstoestand verslechterd is, zonder dat verzoekende partij evenwel toelicht uit welke stukken, gevoegd bij de aanvraag, een dergelijke wijziging dan wel zou blijken. Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, of aan het gemotiveerd advies dd. 23.07.2018 van de arts-adviseur.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen. Verzoekende partij betwist dit gegeven an sich ook niet.

Verweerder merkt vervolgens op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift voornamelijk kritiek levert op het medisch advies dd. 21.08.2017.

Verzoekende partij haalt aan dat er onvoldoende werd nagegaan dat verzoekende partij beroep kan doen op medische zorg en medische controle in het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat er op onvoldoende wijze onderzocht werd of dat verzoekers toegang hebben tot de medische zorg, daar zij afkomstig van de Krim zijn. Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat de arts-attaché geen grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen. Tot slot haalt verzoekende partij aan dat verzoeker diende te onderworpen worden aan een medisch onderzoek.

Verzoekende partij levert kritiek op elementen die de grond van de zaak betreffen, dewelke zij reeds heeft ingeroepen in het kader van een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 29.12.2016. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de

beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van dezelfde bepaling, en dat de nieuw aangehaalde medische elementen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

*5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.
(...).”*

3.3.2. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat het niet opgaat te stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald. Van de nieuw aangevoerde medische elementen werd niet onderzocht of deze een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De informatie die de verwerende partij aangeeft inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid is niet voldoende. Verzoekers hart werkt nog slechts voor één vierde. Verzoekers zijn afkomstig uit de Krim, de aansluiting van Oekraïne met de Krim is volledig afgesloten. Er zijn geen treinen of vliegtuigen meer tussen Oekraïne en Rusland. Met dit militair conflict werd volgens verzoekers geen rekening gehouden. De Krim wordt niet meer ondersteund door Oekraïne en wordt onvoldoende ondersteund door Rusland, omdat Rusland buitenlandse sancties opgelegd krijgt. Geneesmiddelen zijn niet altijd verkrijgbaar in apotheken. Verzoekers zijn allebei aangewezen op met medicijn Xarelto 15, dat 300 euro kost. Hiermee werd geen rekening gehouden. Verzoekers voeren aan dat het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste en laatste lid van de vreemdelingenwet moet worden gerespecteerd en dat zo nodig de arts-adviseur bijkomende onderzoeken moet verrichten. Verzoekers voeren aan dat als gesteld wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de twee voorwaarden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, uit de beslissing en het advies moet blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat dit *in casu* niet het geval is.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat onvoldoende werd onderzocht of verzoekers onmiddellijk toegang hebben tot de medische zorg omdat zij van de Krim afkomstig zijn, dit houdt volgens hen een schending in van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat uit het advies van de arts-adviseur niet blijkt dat deze een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoekers menen dat uit deze verslagen blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstiger geworden zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland uitgesloten is. Uit het bijgevoegd verslag blijkt dat verzoeker Xarelto 15 moet nemen maar in het advies van de arts-adviseur wordt niet naar deze medicatie verwezen. Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers van de Krim zijn. De arts-adviseur heeft evenmin moeite gedaan om rekening te houden met de leeftijd van verzoekers: verzoekster is 80 jaar en is zelf aangewezen op medische zorgen, ze kan ook verzoeker niet helpen. De voorgelegde medische getuigschriften werden niet inhoudelijk onderzocht, minstens werden de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, onderschat. Verzoeker kan niet reizen.

In een vierde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De arts-adviseur heeft ten onrechte verzoeker niet persoonlijk onderzocht. Als de arts-adviseur tot een andersluidende conclusie komt inzake verzoekers gezondheidstoestand of de mogelijkheid tot reizen, had hij bij verzoekers of bij hun behandelende artsen informatie kunnen opvragen, verzoeker aan een onderzoek kunnen onderwerpen of een specialist kunnen raadplegen. Dit is niet gebeurd terwijl artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dit nochtans voorschrijft. De beschikbare gegevens in het dossier werden niet op zorgvuldige en redelijke wijze in overweging genomen. Verzoekers voeren aan dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat de medische behandeling in de Krim niet voldoende gegarandeerd is, dat de toegang tot basisgezondheidszorg en meer gespecialiseerde zorgen extreem beperkt is en *in casu* onvoldoende. De verwerende partij heeft niet onderzocht wat de gevolgen zijn van de verandering in behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers menen dat verzoeker moet worden behandeld door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek in België, zonder onderbreking. Er bestaat een gebrek in het gezondheidssysteem in de Krim, waardoor de gezondheid van verzoeker gevaar loopt. Bij een terugkeer naar Oekraïne zullen verzoekers niet de zorgen krijgen die ze nodig hebben, wat een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 23 juli 2018 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing:

“(...)

Art 9ter §3,4° én §3,5°

ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10-7-2018.

Aangeleverde documenten:

> Standaard medisch getuigschrift d.d. 12-6-2018 van Dr. V., cardioloog, met de volgende informatie:

Voorgeschiedenis van hartfalen

Heden opname wegens syncope, zonder vaststellen van arytmie. Empirische deductie gezien bradycardie, opstarten van Cordarone ter preventie van ventrikeltachycardie. Idealiter opname voor nieuwe coronarografie en mogelijks implantatie ICD

> Opnameverslag van 15-5-2018 tot 17-5-2018 op de dienst cardiologie: opname wegens syncope in onduidelijke omstandigheden. Neusfractuur

> Attest van Dr. H. Cardioloog

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 29-12-2016 en 10-7-2018 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 10-7-2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. V. op 12-6-2018 samen met een opnameverslag van 15-5-2018. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de/het medisch(e) attest(en) gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29-12-2016.

Op het SMG en het opnameverslag wordt namelijk vermeld dat betrokkene een syncope had, vermoedelijk ten gevolge van een onregelmatig traag hartritme door zijn gekend hartfalen. Dit is identiek aan de reeds eerder ingeroepen diagnose. Het voorgelegde SMG bevestigt dus totzover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel de bijlage, namelijk het opnameverslag, bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: ten gevolge van zijn val liep betrokkene een neusfractuur op. Een acute behandeling of nabehandeling van deze aandoening werd niet vermeld of ondersteund door extra informatie. '

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)

(...).”

3.3.4. Verzoekers voeren aan dat er sprake is van “nieuw aangevoerde medische elementen” maar verduidelijken niet om welke elementen het zou gaan. Uit de bewoordingen van het eerste onderdeel blijkt dat verzoekers verwijzen naar de hartproblemen van verzoeker en naar het medicijn Xarelto 15.

Over verzoekers hartproblemen wordt in het advies van de arts-adviseur van 23 juli 2018 gesteld:

“Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 29-12-2016 en 10-7-2018 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 10-7-2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. V. op 12-6-2018 samen met een opnameverslag van 15-5-2018. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de/het medisch(e) attest(en) gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29-12-2016.

Op het SMG en het opnameverslag wordt namelijk vermeld dat betrokkene een syncope had, vermoedelijk ten gevolge van een onregelmatig traag hartritme door zijn gekend hartfalen. Dit is identiek aan de reeds eerder ingeroepen diagnose. Het voorgelegde SMG bevestigt dus totzover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 12 juni 2018 vermeldt als medische voorgeschiedenis “*hartfalen*” en als diagnose “*bruuske syncope (onleesbaar)*”. De bijgevoegde brief van 27 mei 2018 over een opname in de dienst Cardiologie van 15 tot 17 mei 2018 vermeldt als reden van opname “*patiënt zou op straat voorover gevallen zijn op zijn aangezicht. Niet duidelijk of patiënt bewusteloos geweest is. Niet gestruikeld.*” Als antecedenten worden vermeld: “*2016 meerdere opnames ziekenhuis in Oekraïne wegens hartfalen, ritmestoornissen en*

bronchopneumonie. Eind 2016 opname KLINA wegens toenemend hartfalen". Als medicatie bij opname wordt onder meer Xarelto 15 vermeld. Dit medicijn wordt niet vermeld in het standaard medisch getuigschrift onder "*medicamenteuze behandeling*".

In het kader van de vorige aanvraag van 29 december 2016 werd een standaard medisch getuigschrift voorgelegd van 12 december 2016 waarin als diagnose gesteld wordt: "*Hartdecompensatie op basis van uitgebreide antero-apicale akinesie en zeer slechte systolische functie (EF 15 – 20%) Voorkamerfibrillatie – chron. nierinsufficiëntie eGFR 43 ml/mm.*" Als actuele medicamenteuze behandeling worden in dat medisch getuigschrift verschillende medicijnen vermeld: Asaflow, Xarelto 15, Burinse, Emconor en een onleesbaar medicijn. Er wordt vermeld dat verzoeker levenslange noodzaak heeft aan medicamenteuze behandeling.

Gezien de aanvraag van 29 december 2016 onder meer gesteund was op de hartproblematiek van verzoeker en reeds melding maakte van Xarelto 15, en huidige aanvraag steunt op het hartfalen van verzoeker en opnieuw melding maakt van het medicijn Xarelto 15, steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat "*de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.z.v. de/het medisch(e) attest(en) gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29-12-2016*" en dat "*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van huidige bepaling*".

Er wordt op gewezen dat verzoekers voorbijgaan aan het feit dat de eerste bestreden beslissing wat betreft de hartproblematiek van verzoeker steunt op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de elementen zijn die bij de verschillende aanvragen werden voorgelegd die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Hoewel uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening, wordt *in casu* vastgesteld dat er inzake de hartproblematiek van verzoeker geen wijziging is in zijn gezondheidstoestand. Verzoekers voeren aan dat de toestand van verzoeker verslechterd is maar voegen hiervan geen enkel bewijs toe. Reeds in het standaard medisch getuigschrift van 12 december 2016 werd vermeld dat er sprake was van hartdecompensatie op basis van uitgebreide antero-apicale akinesie en zeer slechte systolische functie (EF 15 – 20 %) en in het advies van 21 augustus 2017 naar aanleiding van de vorige aanvraag, vermeldde de arts-adviseur dat het om terminaal hartfalen ging. Ook nu in het verslag van 27 mei 2018 wordt vermeld dat er sprake is van een "*ernstig verminderde systolische LV functie (EF: 24%)*". Verzoekers kunnen dus niet voorhouden dat sinds de vorige aanvraag de toestand van verzoeker ernstig verslechterd is, de toestand was reeds slecht.

De Raad merkt ook op dat verzoekers huidig beroep niet kunnen gebruiken om kritiek te uiten op de beslissing van 8 september 2017, waarbij hun aanvraag van 29 december 2016 ongegrond werd verklaard. Verzoekers hebben toen ook wel een beroep ingesteld, maar dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 199 813 van 15 februari 2018. In de beslissing van 8 september 2017, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, werd geoordeeld dat de aanvraag ongegrond was na onderzoek van de aandoeningen van verzoeker en na onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandeling in het land van herkomst. Waar verzoekers nu aanvoeren dat zij afkomstig zijn van de Krim, wordt opgemerkt dat verzoekers dit ook al hadden aangevoerd in hun vorige aanvraag van 29 december 2016 die aanleiding gaf tot de beslissing van 8 september 2017. Ondanks hun afkomst uit de Krim en ondanks de toen aangevoerde problematiek, werd de aanvraag toch ongegrond verklaard omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst. Zoals reeds gesteld werd het beroep tegen

deze beslissing verworpen. Wat verzoekers in huidig verzoekschrift aanvoeren, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de definitief geworden beslissing van 8 september 2017. Verzoekers tonen evenmin aan dat de situatie in de Krim inmiddels gewijzigd is: het conflict daar is begonnen in februari 2014, de vorige aanvraag dateert van 29 december 2016 en huidige aanvraag van 6 juli 2018. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen aan die erop wijzen dat de verwerende partij dit moest beschouwen als een nieuw element dat opnieuw onderzocht moest worden. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers tussen 2015 en 2017 (dus toen het conflict tussen Oekraïne en Rusland over de Krim reeds bezig was) verschillende keren over en weer reisden van hun land van herkomst naar België. Verzoekers waren in het bezit van een visum type C voor de Schengenstaten afgeleverd te Kiev, geldig voor meerdere binnenkomsten voor een duur van telkens 90 dagen, vanaf 1 januari 2015 tot 1 januari 2017. Uit de stempels in hun paspoort blijkt dat verzoekster op 11 januari 2015 België binnenkwam en op 4 april 2015 België verliet, dat verzoekers op 12 december 2015 hun land van herkomst verlieten om naar België te komen en België verlieten op 14 februari 2016, dat verzoekers op 19 november 2016 België binnenkwamen en België verlieten in 2017 (datum onleesbaar).

Het betoog van verzoekers dat behandeling en opvolging nodig zijn en dat deze niet beschikbaar of toegankelijk zijn in hun land van herkomst, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, is niet dienstig nu het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing inzake het hartfalen van verzoeker erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van verzoekers in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

Waar verzoekers aanvoeren dat als gesteld wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de twee voorwaarden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, uit de beslissing en het advies moet blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat dit *in casu* niet het geval is, wordt herhaald dat verzoekers eraan voorbijgaan dat wat betreft het hartfalen van verzoeker, de eerste bestreden beslissing gesteund is op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Er werd geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 1, eerste lid samengelezen met het vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet met goed gevolg de schending van deze bepaling inroepen.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat in de eerste bestreden beslissing wel wordt aanvaard dat verzoekers neusfractuur ten gevolge van een val, een nieuw element uitmaakt. In dit verband wordt geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, maar wel van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. In het advies van de arts-adviseur wordt hierover gesteld dat *“Een acute behandeling of nabehandeling van deze aandoening werd niet vermeld of ondersteund door extra informatie. Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)”*. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat deze ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers betwisten op geen enkele wijze dit onderdeel van de bestreden beslissing dat uitsluitend betrekking heeft op zijn neusfractuur.

Waar verzoekers wijzen op de gezondheidstoestand van verzoekster, wordt vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag enkel medische gegevens inzake verzoeker bevatte. Nu er bij de aanvraag geen medische gegevens voor verzoekster werden aangevoerd, diende en kon de verwerende partij daarover niet motiveren. Er wordt opgemerkt dat het verzoekster vrij staat om afzonderlijk een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.5. Waar verzoekers in het tweede onderdeel aanvoeren dat onvoldoende werd onderzocht of zij onmiddellijk toegang hebben tot de medische zorg omdat zij van de Krim afkomstig zijn en dat dit een schending inhoudt van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar wat gesteld wordt onder punt 3.3.4.: verzoekers hadden hun afkomst reeds aangevoerd in hun vorige aanvraag van 29 december 2016 die aanleiding gaf tot de beslissing van 8 september 2017. Ondanks hun afkomst uit de Krim en ondanks de toen aangevoerde problematiek, werd de aanvraag toch ongegrond verklaard omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst. Zoals reeds gesteld, werd het beroep tegen deze beslissing verworpen. Wat verzoekers in huidig verzoekschrift aanvoeren, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de definitief geworden beslissing van 8 september 2017. Verzoekers tonen evenmin aan dat de situatie in de Krim inmiddels gewijzigd is: het conflict daar is begonnen in februari 2014, de vorige aanvraag dateert van 29 december 2016 en huidige aanvraag van 6 juli 2018.

3.3.6. Inzake het derde onderdeel van het middel wordt opgemerkt dat verzoekers niet aantonen in welk opzicht geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de voorgelegde medische attesten. Zoals hierboven reeds gesteld in punt 3.3.4. voeren zij niet met goed gevolg aan dat de aandoening van verzoeker verergerd is. Inzake de medicatie wordt herhaald dat verzoekers daarvan reeds bij hun vorige aanvraag melding hadden gemaakt en dat hun betoog dat behandeling en opvolging nodig zijn, dat deze niet beschikbaar of toegankelijk zijn in hun land van herkomst en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, niet dienstig is. Het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing inzake het hartfalen van verzoeker bestaat er immers in dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag. Inzake hun afkomst uit de Krim wordt verwezen naar wat hierboven gesteld wordt. Inzake de gezondheidstoestand van verzoekster wordt vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag enkel medische gegevens inzake verzoeker bevatte. Nu er bij de aanvraag geen medische gegevens voor verzoekster werden aangevoerd, diende en kon de verwerende partij daarover niet motiveren. Er wordt opgemerkt dat het verzoekster vrij staat om afzonderlijk een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De mogelijkheid tot reizen werd reeds onderzocht in het kader van de vorige aanvraag en verzoekers tonen niet aan dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de aangebrachte elementen reeds eerder werden aangevoerd in het kader van een aanvraag op grond van dezelfde bepaling. Wat de leeftijd van verzoekers betreft, wordt erop gewezen dat iemands leeftijd geen ziekte is. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is van toepassing op de in België verblijvende vreemdeling *“die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Verzoekers tonen met de verwijzing naar hun leeftijd niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat *“De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.07.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 18/07/2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.”*

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er wordt vastgesteld dat uit het advies van de arts-adviseur *in casu* niet blijkt dat deze een andere mening is toegedaan dan de behandelende artsen. De bestreden beslissing is een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, waarbij de bevoegdheid van de verwerende partij beperkt is tot de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de huidige bepaling. Wat betreft het hartfalen van verzoeker gaat de arts-adviseur niet verder dan deze vaststelling, zodat de kritiek van verzoekers inzake een persoonlijk onderzoek en contactname met een specialist of met behandelende artsen, onder verwijzing naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, niet dienstig is.

Zoals reeds gesteld betwisten verzoekers op geen enkele wijze het onderdeel van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag met als medisch element de neusfractuur, onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Inzake hun afkomst uit de Krim wordt verwezen naar wat hierboven gesteld wordt.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat indien verzoeker een vertrouwensband zou hebben met de behandelende artsen in België en dit een invloed zou hebben op zijn behandeling – wat niet vaststaat –, dan nog vloeit uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de arts-adviseur slechts de verplichting voort om na te gaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Zoals reeds gesteld werd dit nagegaan in het kader van de vorige aanvraag van verzoekers en is deze beslissing van 8 september 2017 definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Huidige bestreden beslissing betreft inzake het hartfalen van verzoeker enkel een onontvankelijkheidsbeslissing waarbij uitsluitend wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de huidige bepaling. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een synthesenota bevindt van 18 juli 2018, waarin over “*3. Gezondheidstoestand*” wordt vermeld “*geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong*”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers tussen 2015 en 2017 verschillende keren over en weer reisden van hun land van herkomst naar België. Verzoekers waren in het bezit van een visum type C voor de Schengenstaten afgeleverd te Kiev, geldig voor meerdere binnenkomsten voor een duur van telkens 90 dagen, vanaf 1 januari 2015

tot 1 januari 2017. Uit de stempels in hun paspoort blijkt dat verzoekster op 11 januari 2015 België binnenkwam en op 4 april 2015 België verliet, dat verzoekers op 12 december 2015 hun land van herkomst verlieten om naar België te komen en België verlieten op 14 februari 2016, dat verzoekers op 19 november 2016 België binnenkwamen en België verlieten in 2017 (datum onleesbaar). Uit het vorige advies van de arts-adviseur dat dateert van 21 augustus 2017, blijkt dat daarin wordt vermeld: “*De patiënt kan reizen vermits betrokkene recent in België aankwam met een toeristenvisum vanuit Oekraïne.*” Dit strookt met de gegevens van het dossier. In dat advies werd vastgesteld dat de noodzakelijke behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Bijgevolg wordt in de huidige stand van zaken vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat verzoekers situatie momenteel onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” valt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt momenteel niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET